

Република Србија
ЈАВНО ТУЖИЛАШТВО ЗА
РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
КТО бр. 1/24
16.04.2024. године
Београд
МС/ИП

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
Одељење за ратне злочине

БЕОГРАД

Сходно одредби члана 47. став 1. Закона о пружању међународне правне помоћи у кривичним ствари, уређујемо према законима Републике Србије потврђену оптужницу Тужилаштва БиХ Т20 0 КТРЗ 0021560 21 од 19.01.2022. године, тако што на основу члана 43. став 2. тачка 5, члана 331. став 1. и 2. и члана 332. ЗКП и члана 3. и 4. став 1. Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине подижем

О П Т У Ж Н И Ц У

Против:

1. А.А.

и

2. А.Б

Због постојања оправдане сумње да су:

У временском периоду од 27. до 30.07.1992. године, кршећи правила међународног права и то одредбе Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (IV Женевска конвенција) и Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) а посебно чланове 3, 27 и 49 Конвенције и чланова 4, 13, 17 Протокола, за време немеђународног оружаног сукоба у Босни и Херцеговини између Војске Републике Српске, милиције Републике Српске с једне стране и Армије БиХ са друге стране, на подручју општине Приједор и околних села Ризвановићи, Хамбарине, Зецови, Чараково, Раковчани, Бишћани, Средице, Бришево, Козарац, Коразуша, Љубија, Равска, те других насеља која се на тој општини наслањају на наведена насеља на подручју општине Приједор и то окр.А.А. у својству командира Станице полиције Љубије а окр.А.Б, као припадник војно – полицијских снага Републике Српске, које су

у то време деловале на подручју општине Приједор, где је окривљени А.А, као командир Станице полиције у Љубији и члан Кризног штаба Љубија, учествовао у планирању, организацији и наређивао, те подстицао и помагао односно саглашавао се са прогоном цивила кроз спровођење радњи незаконитог лишења слободe, затварање, мучење и убијање цивиле бошњачке националности, стављајући на располагање за ту намену превозна средства, припаднике своје станице полиције и друге полицијске ресурсе, а био свестан да услед тог и таквог поступања његових подређених може доћи до незаконитих дела и сагласио се са тим и таквим последицама, као и да није спречио незаконито лишење слободe затварање, мучење и убијање око 120 цивила бошњачке националности, већ се сагласио да ти цивили буду од стране припадника Полицијске станице Љубија, А.В. и других, спроведени возилима те полицијске станице којима је стављено на располагање комби марке „Фургон“ до Дома Месне заједнице Миска Глава, где су ти цивили незаконито затворени у нехуманим условима, јер су те просторије биле скучене и неодговарајуће за смештај толиког броја људи, будући да се радило о простору бивше кафане Дома Месне заједнице Миска Глава величине 6х6 метара, без одговарајућих просторија за вршење физиолошких и других санитарних потреба толиког броја људи, без довољне количине хране и воде, здравствених и одговарајућих хигијенских услова са само једном чесмом за воду а свако ко би затражио да се напије воде, био би испред Дома претучен те ту подвргнут пописивању, када је сачињен списак са најмање 110 затворених цивила и то: Б.А, Б.Б, Б.В, Б.Г, Б.Д, Б.Ђ, Б.Е, Б.Ж, Б.З, Б.И, Б.Ј, Б.К, Б.Л, Б.Љ, Б.М, Б.Н, Б.Њ, Б.О, Б.П, Б.Р, Б.С, Б.Т, Б.Ћ, Б.У, Б.Ф, Б.Х, Б.Ц, Б.Ч, Б.Џ, Б.Ш, В.А, В.Б,В.В, В.Г, В.Д, В.Ђ, В.Е, В.Ж, В.З, В.И, В.Ј, В.К, В.Л, В.Љ, В.М, В.Н, В.Њ, В.О, В.П, В.Р, В.С, В.Т, В.Ћ, В.У, В.Ф, В.Х, В.Ц, В.Ч, В.Џ, В.Ш, Г.А, Г.Б, Г.В,Г.Г, Г.Д, Г.Ђ, Г.Е, Г.Ж, Г.З, Г.И, Г.Ј, Г.К, Г.Л, Г.Љ, Г.М, Г.Н, Г.Њ, Г.О, Г.П, Г.Р, Г.С, Г.Т, Г.Ђ, Г.У, Г.Ф, Г.Х, Г.Ц, Г.Ч, Г.Џ, Г.Ш, Д.А, Д.Б, Д.В, Д.Г, Д.Д, Д.Ђ, Д.Е, Д.Ж, Д.З, Д.И, Д.Ј, Д.К, Д.Л, Д.Љ, Д.М, Д.Н, Д.Њ, Д.О, Д.П, од којих је било 15 малолетника, након чега су сви ти цивили тучени од стране А.В, припадника ПС Љубија и спровођени на спрат тог Дома, где су их он и други припадник ПС Љубија Војне полиције 6.батаљона 43.бригаде и мискоглавске чете подвргли тортури испитивања, физичког и душевног злостављања, те другим облицима мучења, ударањем ногама, рукама, кундацима пушака и пиштоља, каишевима и другим средствима и предметима по разним деловима тела, тако да су се чули тупи ударци, те потом јауци тих затвореника са спрата, а након тога су ти затвореници враћени од стране војника и полицајаца испребијани у просторију међу остале затворенике испребијани, премлаћени, крвави са црним, црвеним и плавим и крвавим траговима удараца на лицу и телу и бивали дословно бачени на под међу остале затворенике, а што је све потрајало читаву ноћ 27-ог до јутра 28. јула 1992. године, а услед свих тих услова те поступања припадника цивилне и војне полиције, цивили су трпели тешке физичке и душевне болове,

те је окр.А.А. као командир Станице полиције Љубија и члан Кризног штаба Љубија сагласио се да припадници Полицијске станице Љубија, заједно са припадницима војне полиције 6.батаљона и мискоглавске чете који су обезбеђивали најмање 116 цивила затворених у Дому Месне заједнице Миска Глава, и нису спречили да дана 28. јула 1992. године А.Г, А.Д и А.Ђ, заједно са А.Е и А.Ж, присилно од тих цивила издвоје и изведу 11 цивила те их спроведу на подручје насеља Панићи, иако је могао знати да тај поступак тих осумњичених може довести до даљег мучења и убиства тих цивила, па су ти осумњичени у том засеоку након мучења тих цивила извршили убиство тих цивила пуцањем из ватреног оружја на локацији Хозића Камен, а потом злочин прикрили укопавањем тела тих цивила на тој локацији у масовној гробници, не

предузимајући ништа да се извршиоци злочина процесуирају и саглашавајући се са прикривањем трагова злочина јер су тела тих убијених цивила и то: Д.Р, Д.С, Д.Т, Д.Ћ, Д.У, Д.Ф, Д.Х, Д.Ц, Д.Ч, Д.Џ и Д.Ш, пронађена тек 2016. године на тој локацији у овом предмету.

Као командир Станице полиције Љубија и члан Кризног штаба Љубија учествовао у доношењу одлуке, односно сагласио се са одлуком да се затворени цивили из Дома Месне заједнице Миска Глава под пратњом припадника Полицијске станице Љубија, војне полиције 6.батаљона 43.приједорске бригаде и Мискоглавске чете спроведу у два аутобуса марке „Икарус“ власништво предузећа „Аутотранспорт“ Приједор, до локације ФК „Рудар“ Љубија, у јутарњим сатима 28. јула 1992. године, да затворени цивили приликом спровођења на стадион ФК „Рудар“ Љубија буду подвргнути тортури, мучењу, физичком и душевном злостављању, на начин да су након изласка из аутобуса а приликом уласка на стадион пролазили кроз шпалир од два реда припадника ПС Љубија, војне полиције 6.батаљона и Мискоглавске чете, који су ударили ногама, рукама, кундацима пушака и другим предметима по разним деловима тела те цивиле, услед чега су ти цивили трпели физичке и душевне болове и повреде, а након тога постројили те цивиле уз зид на стадиону, окренути лицем према том зиду и погнутим телом према том зиду и поново подвргнути тортури мучења ударањем од стране тих полицајаца и цивила рукама, ногама, кундацима пушака, металним и дрвеним шипкама, полицијским палицама и другим средствима и предметима по разним деловима тела, услед чега су ти цивили трпели физичке и душевне болове и повреде, а крв са тела тих цивила се сливала низ плочник уз наведени зид, а један од цивила услед удараца остао да лежи и више није давао знаке живота, да би у једном моменту А.З, припадник резервног састава Полицијске станице Љубија пуцањем из пиштоља а потом из аутоматске пушке (ватреног оружја) убио пет цивила међу којима и Ђ.А, Ђ.Б и Ђ.В, а услед пуцња кратким рафалом из аутоматске пушке из непосредне близине у главу Ђ.Б. се глава распала а мозак испао испред ногу постројених заробљених цивила, па је наредио једном од заробљених цивила да покупи мозак и баци га са стране, што је тај цивил морао учинити.

Као командир Станице полиције Љубија и члан Кризног штаба Љубија сагласио се и учествовао у доношењу одлуке да 15 малолетних цивила буде издвојено из осталих затворених цивила на стадиону ФК „Рудар“ Љубија, а потом затворено у просторијама и подвргнуто вишедневној тортури мучења: ударања, изгладњивања, жеђи и без здравствених, санитарних и других услова живота, услед чега су трпели душевне и физичке болове, а потом спроведени у логор „Трнопоље“.

Као командир Станице полиције Љубија и члан Кризног штаба Љубија учествовао у доношењу одлуке односно сагласио се са одлуком да дана 28.07.1992.године затворени цивили, њих најмање 80 на стадиону ФК „Рудар“ Љубија, након целодневне тортуре мучења, у ноћним сатима, буду спроведени зглобним аутобусом марке „Икарус“ власништво „Аутотранспорт“ Приједор у правцу локације Кипе, напуштени површински коп железне руде за одлагање отпада, који се налазио недалеко од Љубије, при чему је осумњичени А.А. организовао прихват аутобуса и возача тог аутобуса и његову употребу за спровођење транспорта тих цивила, у који аутобус су унета и тела убијених на стадиону ФК „Рудар“, а уношени су и они цивили који се услед последица премлаћивања и повреда нису могли кретати, при чему су надзор тих цивила вршили полицајци и војници у аутобусу, а у два возила од којих се једно кретало испред а једно иза аутобуса, било је око десетак полицајаца и војника из

Полицијске станице Љубија, војне полиције 6. батаљона 43. бригаде и војника из тог батаљона, а током транспорта тих цивила до те локације војници и полицајци у аутобусу су терали цивиле да певају четничке песме, ударили их и на други начин злостављали, те се сагласио са одлуком Кризног штаба Љубија да полицајци и војници, припадници Полицијске станице Љубија и војне полиције 6. батаљона и војници тог батаљона те других полицијских и војних јединица са подручја Приједора, међу којима су били и А.И, А.Ј, А.З, А.К. и А.Л, који су спроводили заробљене цивиле у аутобусу и у возилима, који су пратили односно спроводили аутобус доласком до локације Кипе те цивиле изведу из аутобуса и изврше њихово убијање пуцањем из ватреног оружја, при чему је око 80 цивила убијено, а три цивила су успели да избегну смрт бежањем низ брдо низ које су падала тела погођених цивила.

Као командир Станице полиције Љубија и члан Кризног штаба Љубија сагласио се са одлуком односно учествовао у доношењу одлуке да се тела цивила убијених на локацији Кипе, закопају на локацији „Редак 1“ и „Редак 2“, у две масобне гробнице и на тај начин показује злочин учињен према тим цивилима, па су на тај начин те трагове злочина прикривали до 2000. године, када су откривене те гробнице.

Док је А.К, као припадник војно – полицијских снага Републике Српске, које су у то време деловале на подручју општине Приједор, заједно са другим припадницима тих јединица ударао те цивиле ногама, рукама, кундацима пушке и на други начин и другим средствима, услед чега су заробљеници трпели физичке и душевне болове.

Дана 27.07.1992. године или приближно тог дана, након што је група од најмање 80 заробљених цивила спроведена аутобусом са стадиона ФК „Рудар“ Љубија у правцу локације Кипе – Редак, у пратњи најмање десет припадника војске и полиције Републике Српске од којих се један број тих припадника налазио у аутобусу и када су се аутобуси зауставили А.К. је гласно викнуо „Ајмо тројица, четворица излазите напоље“, обраћајући се заробљеним цивилима у аутобусу, а након што су ти цивили изашли из аутобуса, заједно са другим припадницима војске и полиције, пуцао у те цивиле лишавајући их на тај начин живота, што је све трајало док у аутобусу није преостало око десетак заробљених цивила, када А.К. прилази средњим вратима аутобуса, провирује у аутобус и гласно каже „излазите сада сви напоље“, па када је низ степенице средњих врата кренуо да изађе један припадник полиције који се налазио у аутобусу као обезбеђење преосталих цивила заробљених у аутобусу и након што се један од преосталих цивила затрчао на тог полицајца са намером да се спаси, хватајући полицајца за ноге, којем А.К. тада прилази са леђа том цивили и пет до шест пута га вуче за крагну назад у намери да га одвоји од полицајца, а затим подиже цев пушке и из непосредне близине испалује метак у леђа том цивили и на тај начин га убија, а метак који је прошао кроз тело тог цивила погађа десну натколеницу тог полицајца, који је обезбеђивао аутобус.

- *чиме су извршили кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 КЗ СРЈ.*